

Kenéz Ferenc

HADARVA, ELHADARVA

Igen, ez itt a nyelvi földrengés utáni táj.
A történelemmentő-alakulatok
már rég elvonultak.
Kilombosodott az élet újra, mindenféle.
Az újságban lelki törmelékanyagot
kínálnak a túlélők. Beindult a
„Mégélnekrajtunkkívülimagyarok”
elnevezésű turisztikai mozgalom,
és nyelvjárastan-kutatók bizonygatják,
hogy semmi kétség, ímhol, itt és itt,
(utca, házsám pontosan megadva)
megtalálták az elpusztíthatatlan anyanyelvet.
Újra lakják a hidak alját s a parkok
üres padjait a képzőt, ragot, kötőszót
kuncsorálók seregei, hogy holnap is
megszólíthassák a világot.
A túlélő tehetősebbek
sajgó igéikkel gázolnak át a magánhangzók
és mássalhangzók törmelékein,
s ujjaikkal a cselekvés szálait kitapogatva
próbálnak visszatalálni, visszalopózni
a legközönségesebb,
mindennapi történelembe.

Parnasszus, 2008/1.

(Kenéz Ferenc 1944-ben született Nagyszalontán. Verset ír.)